

Oversættelse.Bilag 7.

Udenrigsminister Gustav Rasmussens Tale i Plenarforsamlingen den 14. Februar 1946.

Under Behandlingen af Resolutionen om den akute Kornmangel i Verden udtalte Udenrigsminister Gustav Rasmussen følgende:

Paa den danske Delegations Vegne ønsker jeg at give vor fulde Tilslutning til den Resolution, som er foreslaaet af den kinesiske, franske, sovjetrussiske, britiske og amerikanske Delegation.

I den Tid, der er gaaet siden Fjendtlighedernes Ophør i Europa, har Danmark været i den lykkelige Stilling at kunne yde et væsentligt Bidrag til andre Landes Forsyning med animalske Landbrugsprodukter.

I den nuværende Situation er det afgørende Spørgsmaal imidlertid, hvorledes man skal fremskaffe og fordele det Korn, uden hvilket Millioner af Mennesker næppe kan holdes i Live, indtil næste Høst kommer frem. Til Løsningen af dette Problem kan Danmark — med sit stærkt industrialiserede Landbrug — kun yde beskeden Hjælp. Den danske Jord egner sig ikke særlig godt til Dyrkning af Hvede, og vi har ingen Oplag af Korn. Og da baade det dyrkede Areal og Høstudbyttet pr. Hektar i Danmark er større end i de fleste andre Lande, er der kun ringe Udsigt til at forøge den danske Kornavl i det kommende Høstaar.

Der kan ikke være Tvivl om, at i den nuværende Nødssituation er den hurtigst mulige Hjælp af væsentlig Betydning, og som Følge deraf maa Anvendelsen af Korn til Menneskeføde gaa forud for Benyttelse af Korn til Opfodring. Ud fra dette Synspunkt har vort Land, som normalt importerer betydelige Mængder, ikke blot af Foderkorn, men ogsaa af Brødkorn, i fælles Interesse givet Afkald paa enhver Tildeling af Hvedeimport i indeværende Høstaar.

Paa lidt længere Sigt mener vi imidlertid, at alle har Interesse i, at de Lande, hvis Økonomi i første Række er baseret paa Eksport af forædlede Landbrugsprodukter — indenfor de Grænser, som sættes af sultende Befolkningsgruppers øjeblikkelige Kornbehov — gør deres yderste for at opretholde deres Produktionsapparat og om muligt forøge deres Eksport.

I denne Forbindelse tror jeg, det vil være værd at have i Erindring, at med det nuværende økonomiske System i Verden maa Produktionens Omfang til en vis Grad afhænge af det Vederlag, som Producenten faar for sit Arbejde. Det er derfor, det har Betydning, at Landene realistisk og uden unødigt Forhaling tager det Spørgsmaal op, hvorledes et rimeligt Forhold mellem Priserne paa Levnedsmidler, der eksporteres, og Priserne paa de Varer, der indføres, kan tilvejebringes og opretholdes for at undgaa en skæbnesvanger Nedgang i Landbrugsproduktionen.

De forenede Anstrengelser for at skaffe de sultende Befolkninger rundt om i Verden Levnedsmidler vil kræve en vis Resignation af dem, der har noget til overs, indtil Forsyningerne kan blive mere normale. I Overensstemmelse med Aanden i de Forenede Nationer har nogle Lande skaaret deres Rationer ned, og jeg maa maaske nævne, at vi i Danmark for at forøge Eksporten har nedsat Tildelingen af Flæsk til det danske Marked. Paa lignende Maade har vi efter Danmarks Befrielse sat vore Smørrationer ned til et lavere Niveau end det, der blev opretholdt under den tyske Besættelse. Dette er maaske ikke alt. Vi kan saaledes skaffe mere Fisk til Eksport. Men vi kan ikke stærkt nok understøtte Henstillingen til alle Lande om at tage deres Fødevarer-situation under fornyet Overvejelse og yde deres Bidrag til den store og paatrængende Opgave at fordele alle forhaanden-værende Forraad med det Formaal at lindre Nøden og saaledes yde et væsentligt Bidrag til den sociale Sikkerhed, som det er en af de Forenede Nationers Hovedopgaver at tilvejebringe.

I hvert Fald vil jeg gerne til sidst fastslaa, at Danmark er rede til efter sin bedste Evne at tage Del i Løsningen af det paatrængende Problem, som nu truer Verden.